

ΖΩΝΑΡ. Μὴ διαφέρεσθαι θέλοντες οἱ τῆς συνόδου πρὸς ἀλλήλους τὸν τε τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης Πάπαν, καὶ τὸν τῆς νέας ταύτης τῆς Κωνσταντινουπόλεως πατριάρχην, ἀλλ' ὁμολογεῖν ἀλλήλοις· ἔτι γὰρ ἦσαν ὁμόδοξοι καὶ ὁμόθρονοι· ὤρισαν, καὶ τοὺς ὑπὸ τοῦ Πάπα δεδεσμημένους, ἤγουν ἀφορισμένους, καὶ τοὺς καθηρημένους, καὶ τοὺς ἀναθέματι ὑποβεβλημένους, ἐκ τῶν ἐξ Ἰταλίας κληρικῶν, ἢ λαϊκῶν, ἢ ἐπισκόπων, καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ διάγοιεν, ἤγουν τῇ Ἀνατολῇ, καὶ ἐν τῇ Εὐρώπῃ, ἤγουν τῇ Δύσει, καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ, (κακείνη γὰρ τότε ὑπὸ τὰ δίκαια τῆς βασιλείας ταύτης ἐτέλει), εἶναι ὑπὸ τὸ αὐτὸ ἐπιτίμιον τοῦ ἀφορισμοῦ, ἢ τῆς καθαιρέσεως, ἢ τοῦ ἀναθέματος, καὶ παρὰ Φωτίῳ τῷ τότε πατριαρχοῦντι ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἰταλία δ' ἐστὶν ἡ πᾶσα χώρα ἢ περὶ τὴν Ῥώμην, καὶ ἡ κατὰ ταύτην διοίκησις. Ῥώμη δὲ καλεῖται ἡ πόλις ἐκ τοῦ ταύτην δομησασμένην Ῥωμαίων κληροσχημένη τὸ ὄνομα. Καὶ αὐτὸς δὲ τοῦς ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Φωτίου ἀπανταχοῦ, φασί, κληρικοὺς, ἢ λαϊκοὺς, ἢ τοὺς ἐξ ἱεραρχικοῦ τάγματος γενησομένους ὑπὸ ἀφορισμὸν, ἢ καθαιρέσιν, ἢ ἀνάθεμα, ἔχειν αὐτοὺς καὶ τὸν ἀγιώτατον Πάπαν, καὶ τὴν τῶν Ῥωμαίων ἐκκλησίαν, ἐν τῷ αὐτῷ ἐπιτιμίῳ. Τὰ δὲ πρεσβεῖα, ἤγουν τὴν προτίμησιν, καὶ τὰ προνόμια, ὧν ἠξιώθη, ἔχειν τὴν Ῥωμαίων ἐκκλησίαν ἀκαινοτόμητα. Ἀλλὰ ταῦτα τότε, ὅτε οὐπω περὶ τὴν πίστιν ἡ Ῥωμαίων ἐκκλησία ἐσφάλλετο, καὶ πρὸς ἡμᾶς διεφέρετο· νῦν δὲ ἡμῖν τὰ πρὸς ἐκείνην ἀσύμβικτα.

ΒΑΛΣ. Τινὲς κατακρινόμενοι ἀκοινωνησίᾳ, ἢ ἑτέρα καταδίκη ἐπιτιμίου ἐκκλησιαστικοῦ καθυποβαλλόμενοι παρὰ τοῦ θρόνου τῆς Παλαιᾶς Ῥώμης, προσήρχοντο τῷ θρόνῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τὸ ἀνάπαλιν. Καὶ ἐπεὶ ἐκ τούτου σκάνδαλα μέσον τῶν δύο ἐκκλησιῶν ἀνεφύοντο, ἐλαλήθησαν τὰ περὶ τούτου κατὰ τὸν καιρὸν τῆς οἰκουμενικῆς ταύτης συνόδου. Εἰς περικίρεσιν οὖν σκανδάλου παντὸς, ὤρισαν οἱ Πατέρες, τοὺς ὅπωςδήποτε κατακριθέντας παρὰ τοῦ Πάπα, εἶναι καὶ παρὰ τῷ πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως καταδικασμένους· καὶ τὸ ἀνάπαλιν. Ὡς δὲ τινος τῶν ἐξ Ἰταλίας εἰπόντος, ἐπὶ περιγραφῇ

τῶν προνομίων τοῦ θρόνου τῆς Παλαιᾶς Ῥώμης ταῦτα θεσπίζεσθαι, διὰ τὴν ἐξίτωσιν, προσέθεντο ἀκαινοτόμητα συντηρεῖσθαι εἰς τὸ ἐξῆς τὰ πρεσβεῖα, καὶ τὴν τιμὴν τοῦ προέδρου αὐτῆς. Ἐπεὶ δὲ ἠρώτησάν τινες, ὡς τοῦ κανόνος μένων τῶν δύο μεγάλων ἀρχιερέων μεμνημένου, τί γενήσεται εἰς τοὺς ἄλλους πατριάρχας; φησὶν, κοινῶς καὶ διὰ πάντας ἐκφωνηθῆναι τὸν κανόνα· ὅτι καὶ ἕτεροι κανόνες παρομοίως διορίζονται, ἀκοινωνητόν εἶναι τὸν προσδεχόμενον ἐπίσκοπον τοὺς παρ' ἑτέρου ἐπισκόπου ἀφορισθέντας, ἢ καὶ ἄλλως ἐπιτιμηθέντας, διὰ τὸ ἐν σῶμα λογίζεσθαι πάσας τὰς τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίας. Ἐγράφησαν δὲ τὰ ἐν τῷ παρόντι κανόνι ἰδικῶς, διὰ τὰ τότε συμπεσόντα σκάνδαλα ἐκ τοῦ πολλάκις καταβίβασθῆναι τὸν πατριάρχην Φωτίον ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου, καὶ πολλάκις ἀποκαταστήναι· κἀντεῦθεν πολλὰ σχίσματα συμπεσεῖν.

ΑΡΙΣΤ. Ὁ ὑπὸ δεσμὸν, ἢ καθαιρέσιν, ἢ ἀνάθεμα, παρὰ τῆς Ῥώμης γενόμενος, καὶ παρὰ Κωνσταντινουπόλεως, οὕτω μενέτω.

Κ α ν ὶ ν Β'.

Εἰ καὶ μέχρι τοῦ (1) νῦν ἐνιοὶ τῶν ἀρχιερέων εἰς τὸ τῶν μοναχῶν κατιόντες σχῆμα, ἐπὶ τῷ (2) τῆς ἀρχιερωσύνης ἐβιάζοντο διαμένειν ὕψει, καὶ τοῦτο πράττοντες, παρειωρῶντο· ἀλλ' οὖν ἡ ἀγία καὶ οἰκουμενικὴ αὕτη σύνοδος, καὶ τοῦτο βυθμίζουσα τὸ παρόρημα, καὶ πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικούς θεσμοὺς τὴν ἄτακτον ταύτην ἐπανάγουσα πρᾶξιν, ὤρισεν· ἵνα, εἴ τις ἐπίσκοπος, ἢ εἴ τις ἄλλος τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος, πρὸς τὸν μοναδικὸν θελήσει καταλεθεῖν βίον, καὶ τὸν τῆς μετανοίας τόπον ἀναπληρῶσαι, μηκέτι τοῦτον (3) τῆς ἀρχιερατικῆς ἀντιποιεῖσθαι ἀξίας. Αἱ γὰρ τῶν μοναχῶν συνθήκαι ὑποταγῆς λόγον ἐπέχουσι καὶ μαθητείας, ἀλλ'

(1) Π. — μέχρι νῦν Χ. Τρ. Ε. Βυερ. — (2) Π. Χ. Τρ. Κ. Ε. — ἐν τῷ Βυερ, — (3) Π. Χ. Τρ. — μηκέτι λοιπὸν Βυερ.

οὐχὶ διδασκαλίας, ἢ προεδρίας· οὐδὲ ποιμαίνειν ἄλλους, ἀλλὰ ποιμαίνεσθαι ἐπαγγέλλονται. Διὸ, καθ' ἃ προείρηται, θεσπίζομεν, μηκέτι τινὰ τῶν ἐν ἀρχιερατικῷ καταλόγῳ καὶ ποιμένων ἐξεταζομένων, εἰς τὴν τῶν ποιμαινομένων καὶ μετανοούντων χώραν ἑαυτὸν καταβιβάζειν. Εἰ δέ τις τοῦτο τολμήσειε πράξαι, μετὰ τὴν ἐκφώνησιν καὶ διάγνωσιν τῆς νῦν ἐκπεφωνημένης ψήφου, αὐτὸς ἑαυτὸν τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀποστερήσας βαθμοῦ, οὐκέτι πρὸς τὸ πρότερον, ὅπερ δι' αὐτῶν(2) τῶν ἔργων ἠθέτησεν, ἀξίωμα ἐπαναστρέψει.

ΖΩΝΑΡ. Οὗτος ὁ κανὼν οὐ παραχωρεῖ ἀρχιερεὶ οἰωδήτην μετὰ τὸ ἀποκαρῆναι αὐτῷ ἐνεργεῖν τι ἀρχιερατικὸν δίκαιον· καὶ φησιν, ὅτι, εἰ καὶ (3) ἕως ἄρτι τινὲς τῶν ἀρχιερέων εἰς τὸ μοναχικὸν κατιόντες σχῆμα, πάλιν τὰ τῆς ἀρχιερωσύνης ποιεῖν ἐδιέζοντο· (προσφόρως δὲ τὸ κατιόντες ἐτέθη· ἐκ γὰρ τῆς ἀρχιερατικῆς περιωπῆς κατέρχεται ὁ ἀποχειρόμενος εἰς τὴν τῆς ταπεινώσεως χθαμαλότητα, καὶ ἐκ τοῦ πατρικοῦ καὶ διδασκαλικοῦ ἀξιώματος, εἰς υἱοῦ τάξιν καὶ μικροῦ)· ἀλλ' ὥρισε νῦν ἡ σύνοδος τοὺς ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος τυγχάνοντάς, εἴτα εἰς τὸν μονήρη βίον θελήσαντας ἀποκλίνει, μηκέτι τῆς ἀρχιερατικῆς ἀξίας ἀντιποιεῖσθαι· καὶ τὴν αἰτίαν ἐπάγει, λέγων, ὅτι ὁ χειρόμενος ταπεινώσιν ἐπαγγέλλεται, καὶ μαθητῆς εἶναι συντίθεται, καὶ ποιμαίνεσθαι, ἀλλ' οὐχὶ ποιμαίνειν. Πῶς οὖν ὁ αὐτὸς, καὶ προεδρεύων ἔσται διὰ τὴν ἀρχιερωσύνην, καὶ διὰ τὸ σχῆμα τὸ μοναχικὸν ταπεινούμενος; Πῶς δὲ διδάσκων ἔσται καὶ διδασκόμενος; *Πῶς δὲ ποιμαίνων καὶ ποιμαινόμενος* (4); Διὸ, φησι, θεσπίζομεν, τοὺς ἀρχιερεῖς μηκέτι καταβιβάζειν ἑαυτοὺς εἰς τόπον μετανοούντων· (μετανοίας γὰρ ὁ μοναχικὸς

βίος ἐπάγγελμα)· εἰ δὲ τοῦτό τις πράξῃ, αὐτὸς ἑαυτὸν ἀποστερεῖ τῆς ἀρχιερατικῆς ἀξίας, καὶ οὐκέτι πρὸς τὸ πρότερον τῆς ἀρχιερωσύνης ἐκναστρέψει ἀξίωμα. Ταῦτα δὲ, ἤγουν τὸ μὴ καταβιβάζειν ἑαυτοὺς εἰς χώραν μετανοούντων, καὶ τὸ, εἰ δέ τις τολμήσειε τοῦτο πράξαι, οὐκ ἀπαγορεύοντα τὴν μετάνοιαν τοῖς ἀρχιερεῦσιν εἴρηται, ἀλλ' ἐκδείκνυσι, τοιούτους εἶναι δεῖν τοὺς ἀρχιερεῖς, καὶ οὕτω βιοῦν, ὡς μὴ δεισθαι μετανοίας σχεδόν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις διὰ τῶν οικείων ἐντεύξεων τὸ Θεῖον ἐξιλεοῦν.

ΒΑΣΣ. Περὶ ἐπισκόπων θελόντων καὶ μετὰ τὴν ἀπόκαρσιν ἐνεργεῖν ἀρχιερατικὰ δίκαια, οὐκ ἐγράφη κανὼν· καὶ διὰ τοῦτο ἐπεχείρουν τινὲς ἐπίσκοποι, μετὰ τὸ ἀποκαρῆναι, ἔχειν τὰ τῶν ἐπισκόπων προνόμια, παρὰ τὴν κρατήσασαν ἀγραφὸν ἐκκλησιαστικὴν συνήθειαν. Τοῦτο οὖν διορθούμενοι οἱ ἅγιοι Πατέρες, εἶπον· ὡς, ἐπεὶ τὸ μὲν ὕψος τῆς ἀρχιερωσύνης διδασκαλικὸν ἔστιν ἀξίωμα, τὸ δὲ μοναχικὸν ἐπάγγελμα μαθητείας καὶ ὑποταγῆς ἔργον, καὶ ἀδύνατόν ἐστι τὸν ὑποτακτικὸν ἐπὶ θρόνου καθῆσθαι καὶ διδάσκειν, χρεὼν ἔστι τὸν ἀποστάντα ἐκ τοῦ ὕψους τῆς ἀρχιερωσύνης, καὶ καταγνόντα οἶον ἑαυτοῦ, καὶ πρὸς μετάνοιαν ἀποδιδόντα, καὶ διὰ τοῦ μοναχικοῦ σχήματος ὑποταγὴν ἐπαγγειλάμενον, μὴ ἐνεργεῖν διδασκαλικὸν τι, καὶ ἀντὶ τοῦ ποιμαίνεσθαι, ἐπιχειρεῖν ἄλλους ποιμαίνειν. Τὸν δὲ τοῦτο ποιῆσαι ἐπιχειρήσαντα, μὴ παραχωρεῖσθαι ἀρχιερατικὸν τι ἐνεργεῖν, ὅτι αὐτὸς ἑαυτὸν διὰ τῆς ἀποκάρσεως ἐκ τούτου ἀπεξένωσεν. Εἶπον δὲ οἱ Πατέρες περὶ τῶν ἀρχιερέων τὸ, μὴ καταβιβάζειν ἑαυτοὺς εἰς χώραν μετανοούντων, καὶ τὸ, εἰ δέ τις τολμήσειε τοῦτο πράξαι, οὐκ ἀπαγορεύοντες τὴν μετάνοιαν ὡς στυγνὸν τι πρᾶγμα καὶ ἀποτρόπαιον· (τοῦτο γὰρ καὶ πολλοῦ ἐπαίνου ἔστιν ἀξίον), ἀλλὰ παραγγέλλοντες τοιούτους εἶναι τοὺς ἀρχιερεῖς, καὶ οὕτω βιοῦν, ὡς μὴ δεῖσθαι μετανοίας σχεδόν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις διὰ τῶν οικείων ἐντεύξεων τὸ Θεῖον ἐξιλεοῦν. Ἐξήκωθη δὲ, εἰ μοναχὸς, μετὰ τὴν ἀρχιερωσύνην ἀξιωθεὶς τοῦ μεγάλου σχήματος, δύναται τι ἐνεργεῖν ἐπισκοπικόν· εἶπον γὰρ τινες, ὡς, ἐπεὶ ὁ τοιοῦτος πρὸ τοῦ ψηφισθῆναι ἀπεκάρη, οὐκ ἐδεί-

(1) X. Γρ. Βενερ. Ε. Κ. — ἐκφωνουμένης Π. — (2) Π. X. Γρ. Ε. Κ. — διὰ τῶν ἔργων Βενερ. — (3) X. Γρ. — τὸ, καὶ φησιν, ὅτι εἰ καὶ, οὐ κεῖται παρὰ Βενερ. — (4) X. Γρ. — τὰ μεταξὺ τῶν * οὐ κεῖται παρὰ Βενερ. καὶ Κ. ἀλλὰ λατινιστὶ μόνον.

το καὶ δευτέρας ἀποκάρσεως, κἀντεῦθεν οὐδὲ ἔχουσιν ἐπ' αὐτῷ χώραν τὰ τοῦ κανόνος· οὐκ ἤρεσαν δὲ ταῦτα λέγοντες· ἀλλ' ἤκουσαν, ὡς κυρίως ἀπόκαρσις ἢ τοῦ μεγάλου καὶ ἀγγελικοῦ σχήματος περιβολή ἐστι· τὸ γὰρ μικρὸν σχῆμα, ἀρραδῶν ἐκείνου τοῦ τελείου λέγεται. Εἰ γοῦν τὸ μικρὸν σχῆμα τὴν ἀρχιερωσύνην παύοι, πολλῶ πλεον σχολάσει ταύτην ἢ τελεία ἀπόκαρσις. Εἰ δέ τις καὶ περὶ τῶν ἀποκειρομένων ἱερέων ἐρωτήσῃ, πῶς μετὰ τὴν ἀπόκαρσιν ἱεουργοῦσι, καὶ οὐ παύονται, ἀκούσει μὴ διδασκάλους εἶναι τοὺς ἱερεῖς, καὶ διὰ τοῦτο μηδὲ τὰ τοῦ κανόνος χώραν ἔχειν ἐπ' αὐτοῖς.

ΑΡΙΣΤ. Εἴ τις ἀπὸ ἱεραρχικοῦ ὕψους, εἰς τὸν μοναδικόν, καὶ ἔμπαλιν, κατέλθοι βίον, μηκέτι τῆς ἱεραρχικῆς ἀντιποιεῖσθαι ἀξίας.

Κανὼν Γ'.

Εἰ τις τῶν λαϊκῶν αὐθεντήσας, καὶ καταφρονήσας μὲν τῶν θείων καὶ βασιλικῶν προσταγμάτων, καταγελάσας δὲ καὶ τῶν φρικτῶν τῆς ἐκκλησίας Θεσμῶν τε καὶ νόμων, τολμήσειεν ἐπίσκοπόν τινα τύψαι, ἢ φυλάκισαι, ἢ χωρὶς αἰτίας, ἢ καὶ συμπλασάμενος αἰτίαν, ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω.

ΖΩΝΑΡ. Οὐδέποτε τῷ βίῳ ἐνέλιπον τὰ κακά· ἀληθῆς δ' ἄρα καὶ ἀσφαλῆς ἢ τοῦ σοφοῦ γνώμη, ἢ τοὺς πλείονας ἀποφνημαμένη κακούς. Ἰδοὺ γὰρ καὶ πάλαι παρὰ λαϊκῶν ἐτύπτοντο ἀρχιερεῖς, καὶ εἰρκταῖς συνεκλείοντο· ὅθεν ἢ σύνοδος αὕτη διατάσσεται, ὡς, εἴ τις τῶν λαϊκῶν αὐθεντήσας, τουτέστιν ἀρχικῆς ἐξουσίας καὶ αὐθεντίας δραξάμενος, ἢ ἐαυτῷ ψυχικοῦ θανάτου γενόμενος αἰτίος, (λέγεται γὰρ αὐθέντης καὶ ὁ αὐτοφονευτής), καὶ καταφρονήσας τῶν βασιλικῶν προσταγμάτων, καταγελάσας δὲ καὶ τῶν φρικτῶν τῆς ἐκκλησίας Θεσμῶν καὶ νόμων, (Θεσμοὺς δὲ τοὺς ἀγράφους τύπους λέγει, καὶ τὰς ἀρχαίας παραδόσεις ἐνταῦθα, νόμους δὲ τοὺς ἐγγράφους), τολμήσειεν ἐπίσκοπόν τινα τύψαι, (τόλμης γὰρ ὄντως καὶ ἀμέτρου θρασυτήτος τὸ τύψαι ἐπίσκοπόν τινα, διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν τινα, ἐνέφηγεν, ὅτι οὐ

μόνον ἐπίσημον ἐπίσκοπον οὐ δεῖ τύπτεσθαι, ἢ καθείργυσθαι, ἀλλ' οὐδὲ τὸν τυχόντα καὶ ἄσημον, καὶ τοῖς πλείουσιν ἄγνωστον, ἤγουν εὐτελεῖ καὶ πενέστατον), ἢ ἀνευ αἰτίας, ἢ καὶ συμπλασάμενος αἰτίαν, ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω, ἤγουν κειχωρισμένος ἐστὼ τοῦ Θεοῦ ὡς γὰρ τὰ ἀνάθημα, προταγόμενα τῷ Θεῷ, χωρίζονται ἀπὸ τῶν κοινῶν καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων· οὕτω καὶ ὁ ἀνάθεμα γενόμενος ἐκκόπτεται καὶ ἀποδιαιρεῖται ἀπὸ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρευς, τῶν ἀνατεθειμένων καὶ ἀφωσιωμένων τῷ Θεῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ προσκληροῦται τῷ διαβόλῳ, ἢ ἀνατίθῃσιν αὐτὸς ἐαυτόν. Εἰ γὰρ ὁ μόνον ἀφρησιῖς παραδίδοται τῷ σατανᾷ, κατὰ τὸν μέγαν Παῦλον γράψαντα Κορινθίοις (1) περὶ τοῦ πεπρωμένου εἰς τὴν ἐκείνου μητρὶν, ὅτι, παράδοσε αὐτόν τῷ σατανᾷ· καὶ ἐπιστείλαντα Τιμοθέῳ περὶ Ἰεροσολίμων καὶ Ἀλεξάνδρου (2), ὅς, παρέδωκε τῷ σατανᾷ, ἵνα παιδεύῃται μὴ βλασφημεῖν· πολλῶ δὲ τῷ μέτῳ μᾶλλον ὁ ὑπὸ ἀνάθεμα γενόμενος, ἀποδιαιρεῖται μὲν τοῦ Θεοῦ, προτενοῦται δὲ καὶ προσκληροῦται τῷ σατανᾷ, καὶ ἀνάθημα ἐκείνῳ αὐτὸς ἐαυτόν ποιεῖ.

ΒΑΣΙΛ. Τὸ τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, σχεδὸν ὑπέροκειται πάσης τιμῆς· τῆς γὰρ ἀποστολικῆς ἀξίας ἱεροστάσιον ἐστὶ, διὰ τὸ τῆς διδασκαλίας ἐπάγγελμα. Ἐπεὶ οὖν τινες αὐθάδεις καὶ καταφρονῆται τῶν θείων παραγγελλμάτων, ἐκκλησιαστικῶν δηλονότι καὶ βασιλικῶν, ἄτοπᾶ τινα καὶ ἐφύβριστα εἰς τινὰς εἰργάσαντο ἀρχιερεῖς, ὤρισαν οἱ ἅγιοι Πατέρες, ὡς, εἴ τις λαϊκὸς αὐθεντήσας, ἤγουν ἀρχοντικῆς αὐθεντίας καὶ ἐξουσίας δραξάμενος, δικαστῆς τυχόν, ἢ πράκτωρ κτασάς, τολμηρῶς οἰονδήτινα ἐπίσκοπον τύψῃ, ἢ ἐν φυλακῇ ἀποκλείσει, ἢ χωρὶς αἰτίας, ἢ μετὰ ἐπιπλάστου καὶ ψευδοῦς αἰτίας, τουτέστιν ἀνευλόγως, ὁ τοιοῦτος ἀνάθεμα ἔστω, ἤγουν κειχωρισμένος ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἔστω, καὶ παραδιδοῖσθαι τῷ δαίμονι, ὡς ἀνάθημα. Ἀκούων δὲ τοῦ κανόνος λέγοντος, ὡς ἐκεῖνος ὁ λαϊκὸς ἀναθεματίζεται, ὁ χωρὶς αἰτίας, ἢ μετὰ αἰτίας πεπλασμένης, τουτέστιν ἀνευλόγως, κατὰ μόνην αὐθεντίαν ἀρχοντικὴν τύψας, ἢ φυλακίσας ἐπίσκοπον, μὴ εἴπῃς ἐξ ἀντιδιαστολῆς ἔχειν ἐπ'

(1) ἁ. Κορ. Ε, 5. — (2) β'. Κορ. Δ', 14.